

MARTINA
JAKUBOVÁ

RISK TNÁ

HRA

MOTÝL

RISKANTNÁ
HRA

Copyright © 2020 Martina Jakobová
Zodpovedná redaktorka Bohdana Čičmancová
Dizajn © Motýľ design 2020
Obálka Zuzana Ondrovičová
Foto na obálke © Nilufer Barin/Trevillion Images
Vydalo Vydavateľstvo Motýľ
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2020
Tlač: NIKARA, Krupina
ISBN: 978-80-8164-216-6

**MARTINA
JAKUBOVÁ**

**RISKANTNÁ
HRA**

VYDAVATELSTVO MOTÝL

1. KAPITOLA

Myslím, že takých ako ja volajú nemŕtvi. Áno. Mením sa na jedného z nich.

Hlavu mám ako v plameňoch, zatiaľ čo telo mi sužuje triaška a zimomriavky. Pri každom preglgnutí akoby mi dole hrdlom liali črepinový kokteil. Okrem toho je tu ten dôležitý fakt, že už pár dní nedýcham.

Moja doktorka je totálne neznalá a tvrdí, že mám angínu. No ja to viem lepšie.

Môj stav presne zodpovedá premene človeka na upíra. Tá agónia sa inak vysvetliť nedá.

Síce ma žiadny v poslednom čase neuhryzol, ale to nič nedokazuje.

Možno oneskorená reakcia na toho psa, ktorý ma ako dieťa pohrýzol do ruky. Veď ktovie, na čo všetko sa dokážu premeniť.

Vyfúkala som si upchatý nos. Vreckovka je dôkaz, že moje telo sa zbavuje telesných tekutín, ktoré už potom nebude potrebovať. Veď videli ste už niekedy Edwarda Cullena alebo Blada fúkať si sople?

Bože, dúfam, že keď sa zobudím, bude to už za mnou a ja sa prebudím mladá, krásna, bez celulitídy a streptokokov.

Bude zízať tá doktorka.

Uááá, čo tá vie, zastonala som a poslednýkrát v živote som si pomohla žieravinovým sprejom do nosa. Fiha, dýcham.

Doriti, falošný poplach, pomyslela som si skleslo o minútu, keď som bola znovu nútená lapať po vzduchu.

Posledná noc, zasnivala som sa blažene, a bude po všetkom.

■ ■ ■

Keby som mala chránič matraca, vážne by som sa zamýšľala nad tým, že sa vzdám aj chodenia na záchod. Ale prečúrať posteľ kamarátke, ktorá ma u seba nechala veľkodušne na pár mesiacov bývať, by asi nebol veľký prejav vďaky.

Áno, viem, že dnes som už mala byť krásna a nesmrteľná, ale ráno som sa zobudila a... Hovno, hovno, zlatá rybka. Buď na mňa upíri jed účinkuje pomalšie, alebo mala tá prekliata doktorka predsa len pravdu.

Siahla som po knihe položenej vedľa na posteli. Hoci som bola unavená, musela som vyvinúť nejakú činnosť okrem spánku, inak by ma čakala ďalšia bezsenná noc.

Preniesla som sa k vysokým grófom s povážlivými vypuklinami na obtiahnutých nohaviciach a k bielym prsiam prekypujúcim zo živôtikov. Knihy tohto druhu som mala skryté v skrini a radšej by som sa verejne priznala k držbe marihuany než k vlastníctvu takejto literatúry. Bol to však, žiaľ, jediný druh romantiky, akého sa mi v živote dostávalo.

Teda nie že by som po nejakej prahla, to nie. Na to ma život už príliš často preplieskal. Ale prečítať si o vzdúvajúcej sa mužnosti predsa nikomu neublíži. Hlavne keď posledné vzdúvanie, na ktoré si pamätám, súviselo s prehnanou dávkou fazuľovice na Silvestra.

Ignorovala som myšlienku na idiota, s ktorým som si ešte nedávno plánovala spoločnú budúcnosť, lebo som si nebola istá, či môžem kombinovať lieky na depresiu s paralenom.

Vžila som sa teda na chvíľu do roly hlavnej hrdinky, ignorujúc také detaily, ako že sa ten hriechne pekný gróf zrejme dva týždne nekúpal, ja by som mala neoholené nohy a chl-

paté podpazušie, a to, že len čo by som z úst vypustila ...*doriti, pustilo sa mi očko na pančuchách*, ten chudák by zrejme omdlel. No hej, asi by som v tých dobách skončila dobre.

Nahmatala som na stolíku výdobytok modernej doby v podobe tekutého prerážača nosných dutín a v duchu som si predsa len povzdychla, keď sa na scéne objavila jeho zarastená hrud'

Som teda dopadla.

2. KAPITOLA

Niekedy človeku k šťastiu nechýba veľa. Stačí vedieť samostatne dýchať, mať čerstvo umyté vlasy a nepotiť sa pri prejdeaní desiatich krokov ako Budha v saune.

Spokojne som si miešala kapučíno a hrýzla popritom kek-sík, ktorý som k nemu dostala. Mohla som si to dovoliť, lebo vďaka účinnej diéte zvanej choroba som zhodila dve kilá. Bolo mi jasné, že je otázkou dvadsiatich štyroch hodín, kedy to skočí späť, ale teraz som vychutnávala pocit štíhlej krásky. Tá kráska platí len v prípade, že som si pri fúkaní nosa nezotrela mejkap a teraz mi na tvári netrčí červený nos zodratý od nekonečného soplenia, čo by zo mňa urobilo jedine tak štíhleho Rudolfa, červenonosého soba. No, vlastne okrem toho nosa máme pár podobností. Týždeň bez holiaceho strojčeka zo mňa urobil tvora s kožušinou. Vážne, keď som ráno videla trčať svoje lýtko spod periny, zľakla som sa, že som sa večer predtým opila a dovliekla som si do postele nejakého chlapa.

Hrôza. Ešteže dnes nie je prihorúco na nohavice.

Vytiahla som balzam na pery, ktorý som pred chvíľou kúpila v drogérii, a prešla som si ním vysušené pery. Pokrútila som šálkou, aby sa mi z okrajov odlepila pena, a slastne som vychutnávala nápoj, ktorý nemal nič spoločné s harmančekom a podobnými žbrndami. Bola som priamym dôkazom toho, že čajom sa predávkovať rozhodne dá.

Pozrela som na hodinky. Cestou domov sa budem musieť zastaviť na menší nákup, lebo chladnička už zívava prázdnotou a zajtra bude štátny sviatok. Spomenula som si, ako sme pri tom poslednom museli obžúvať suché kukuričné chlebíky, pretože keď som išla po práci na nákup, regály boli prázdne.

Normálne som sa vtedy zľakla, že nastala nejaká invázia a obchody sa už nikdy neotvoria. Alebo – v lepšom prípade – že sa zakladá nejaká celonárodná humanitárna pomoc pre krajiny tretieho sveta a mne zabudli hodiť do schránky leták s informáciami.

Roman vtedy frflal, že som na to mala myslieť skôr, a ja teraz ľutujem, že sa vtedy tými suchármi nezadrhol.

Odvtedy som mávala v mrazničke ako poistku zamrazenú polovičku chleba, lenže tá padla za obeť mojej neúspešnej premene na upíra.

Pozorovala som ľudí behajúcich po nákupnom centre. Nevedela som, či to spôsobili medzisezónne výpredaje alebo panika, že si zajtra nebudú môcť kúpiť nový sveter alebo sprej do topánok, ale bolo ich tam akosi priveľa. Chápala som tých, ktorí sa strácali za diskrétnym vchodom do Erotic City, lebo je riadna pohroma, keď sa vám v deň voľna minú jahodové kondómy či balenie španielskych mušiek.

No mňa môže trápiť maximálne tak ten chlieb a polotučné mlieko. Mucha mi môže padnúť jedine do pohára s džúsom.

Môj pohľad upútal malý, asi trojročný chlapček, ktorý si spokojne vykračoval popred spomínaný obchod. Zvedavo nakukol dnu, ale keď sa dvere otvorili, pobehol a pobral sa ďalej. Dúfala som, že ho tam nenechal čakať rodič, ktorý si zbehol po tie španielske mušky.

V kabelke som zacítila vibrovať telefón, a tak som ho rýchlo vytiahla. Už tam však svietil neprijatý hovor. Maja. Chcela som stlačiť spätný hovor, ale pohľad mi znova padol na toho drobca. Práve prešiel okolo mňa a namieril si to k východu na parkovisko. Poobzerala som sa okolo, aby som sa uistila, že naňho niekto dohliada. Nikto si ho však nevšímal a nikto nevyzeral, že by ho hľadal. Mobil som napokon vložila späť do kabelky a neisto som pozrela za ním. Dočerta. Niektorú akurát otvoril sklené dvere a drobca sa prešmykol von.

Rýchlo som vstala a rozbehla som sa za ním.

„Počkajte,“ ozvalo sa za mnou. Zmätene som sa obzrela. Bežala za mnou čašníčka. Dopekla. Moja káva.

„Prepáčte, ja sa hneď vrátim, ale tamten chlapček... Myslím, že sa niekomu stratil...“ Ukázala som na dieťa, ktoré sa už zvedavo obzeralo okolo seba.

Pri pohľade na autá, ktoré prichádzali na parkovisko, som spanikárila, a nečakajúc, či na mňa zavolajú esbéeskára, som vyletela za ním. Ktorý debil ho tam nechal...

Otvorila som dvere a rýchlo som k nemu pribehla. Chytila som ho za ručičku a čupla som si k nemu.

Zvedavo si ma obzrel.

„Ahoj, zlatko, ako sa voláš?“

Neodpovedal, len si ma obzeral. Potom sa ku mne načial a potiahol ma za náušnicu visiaku z ucha. „Au, to bolí,“ napomenula som ho, no keď som videla, že sa zasmial, usmiala som sa tiež. Lepšie ako keby sa mi tam mal rozrevať.

„S kým si tu, zlatko? S maminou?“

Pokrútil hlavou. „A s kým? S ockom, so starkou? Ukážeš mi, kde sú?“

Znovu pokrútil hlavou a načiahol sa za náušnicou.

Zdalo sa, že to jediné ho zaujíma. Stiahla som si ju teda z ucha a podala som mu ju do rúčky.

„Dovolím ti pohrať sa s ňou, ak teraz pôjdeš so mnou dnu a ukážeš mi, s kým si prišiel. Dobre?“

Zaváhal a potom mi z ruky schmatol šperk a začal si ho zvedavo obzerať. „Dobre teda.“

Váhavo som ho zobrala na ruky, vďačná, že nespustil alarm a neprivolal na mňa bandu kukláčov.

Bože, uvedomila som si zdesene, aké ľahké je odniesť dieťa bez toho, aby si to vôbec niekto všimol.

„Povieš mi, ako sa voláš, miláčik?“

Vôbec si ma nevšimol. „Ak mi povieš, ako sa voláš, dostaneš nejakú fajnotu, dobre?“ No krásne výchovné metódy, ešteže to nie je moje dieťa.

„Adako,“ zamrmlal, pridržiajúc sa jednou rukou mojich vlasov, za čo som mu vôbec nebola vďačná.

„Adamko?“

Prikývol. „Dobre, Adamko, s kým si sem prišiel?“

Zamyslel sa a ja som načiahla ruku za náušnicou, aby som získala jeho pozornosť. Zovrel ju v pästičke. „Ocko.“

„Dobre, prišiel si sem s ockom.“

Jasné, to som si mohla myslieť. Ocko si zrejme niekde v kaviarni pokyvkuje jednou nohou prehodenou cez druhú a sleduje na mobile futbalové výsledky.

Vošla som dovnútra a nerozhodne som sa rozhliadla. Kde začať?

„Zmrzlinu,“ vyhrkol, keď sme sa priblížili ku kaviarni, kde som predtým sedela.

„Zlatko, musíme nájsť tvojho ocina, potom určite dostaneš aj zmrzlinu, dobre?“ Myslím, že ocino ti kúpi aj auto-dráhu, keď ťa nájde. *A odo mňa dostane hubovú polievku*, pomyslela som si namrzene.

Zahliadla som čašníčku, nešťastne pozerajúcu mojím smerom. No jasné, stále som nezaplatila za tú kávu. Zašmátala som v kabelke, jednou rukou pridržiavajúc toho drobca, a vytiahla som peňaženku.

„Prepáčte, mohli by ste mi dať tú kávu niekde bokom?“ poprosila som ju, podávajúc jej pár eur. „Ešte sa vrátim, len... Nevideli ste, že by niekto hľadal dieťa?“

Teraz, keď som jej zaplatila, sa zatvárila normálnejšie a spolu so mnou sa začala obzerať po ľuďoch.

„Žiaľ, nie. Možno by ste mali kontaktovať ochranku. Dám vám číslo?“

Ešte raz som sa obzrela. „No, asi nemám na výber,“ vzdychla som.

Nadiktovala mi číslo a ja som sa pobrala s malým trochu ďalej v nádeji, že si ho niekto vyzdvihne. Vážne, čo sú to dnes za rodičia?!

Práve vo chvíli, keď som chcela stlačiť hovor, sa z jedného obchodu vyrútil vydesený chlap. Ak práve nezistil, že mu žena vybrakovala kreditku, je to určite ten, ktorého hľadám.

V panike uvažoval, čo ďalej, a podľa výrazu jeho tváre mi bolo jasné, že je asi tak dve minúty od infarktu. Napriek okolnostiam mi ho prišlo ľúto. Zamávala som rukou, aby si nás rýchlejšie všimol.

Keď ma zbadal s malým na rukách, vyštartoval k nám ako blesk. Zostala som stáť, akoby aj do mňa práve jeden udrel. Zo všetkých prekliatych obchodných centier na svete, zo všetkých stratených detí musím natrafiť práve na to jeho.

Pribehol ku mne a načiahol ruky za synom, ktorý nevyzeral, že by ho to celé nejako trápilo. „Ocko, aha, čo mám.“ Vystrel k nemu ruku s náušnicou a ja som sa musela zasmiať.

„Adam, ježišikriste! Kde si bol? Si v poriadku?“ Odstúpila som a pozorovala Mareka, ako si starostlivo kontroluje syna. Vyzerá dobre, uvedomila som si s búšiacim srdcom.

Zmužnel, dlhé blond vlasy mal zastrihnuté do krátkeho štýlového účesu, modré oči mu svietili v opálenej tvári s jemnými vráskami okolo očí a na čele. Vyzerá naozaj dobre. Doriti s ním! Mala som chuť zutekať.

Práve v tej chvíli však obrátil pozornosť na mňa a videla som, že si až v tej chvíli uvedomil, kto som. „Sára?“

Nezmohla som sa na viac, len na nemé prikývnutie.

„Bože, ja... Ahoj. Prepáč, som trochu mimo.“

Teraz už aj ja, pomyslela som si a snažila som sa rozdýchať paniku vo svojom vnútri.

„Kde si ho našla?“

„Vybral sa sám na parkovisko,“ dostala som zo seba karhavo, „tak som za ním vybehla.“

„Neviem, ako ti poďakovať. Bol som s ním v obchode a vybehol mi z kabínky. Kým som si natiahol nohavice, bol preč. Behal som z obchodu do obchodu... Bože, myslím, že som prekonal slabší infarkt.“ Prehrabol si rukou vlasy a čelom sa oprel o strapátú hlávku.

„No, mal by si si ho uväzovať. Mohla som ho zobrať a odísť s ním preč, nikto by ani nemrkol. Teda keby som bola nejaký zlodej detí,“ dodala som, aby to nevyznelo, že som to zvažovala.

„Viem. Ďakujem. Niekedy mám pocit, že fičí na duracelky. Bože!“ Znova si prehrabol vlasy. „Ešte raz vďaka.“

„Okej. Ja teda pôjdem,“ vykotala som neisto. Na moje

plány zvoziť ho za to, ako neporiadne si stráži dieťa, som pri pohľade na neho celkom zabudla.

„Zmrzlina, chcem zmrzlinu,“ spomenul si zrazu Adamko. Jasně, typická chlapská selektívna pamäť.

„Za to, že si mi ušiel, dostaneš jedine tak po zadku, mladý pán,“ zahriakol ho Marek, ale napriek napätiu v hlase ho stále hladkal po vlasoch.

„Ehm, obávam sa, že som mu to sľúbila ja,“ priznala som, hoci som vedela, že by som sa mala radšej obrátiť na odchod a nechať ho, nech si to rieši sám. „Povedala som mu, že ak mi povie, s kým tu je a odkiaľ ušiel, dostane zmrzlinu. Prepáč. Nechcela som, aby ma zatkli s kričiacim cudzím dieťaťom na rukách.“

„Aha,“ pozrel rozpačito na mňa a potom na syna. „Tak v tom prípade dostaneš zmrzlinu, ale večer za trest žiadna rozprávka, jasné?“

Keďže večer bol ešte ďaleko, malý si jeho vyhrážku nevyšiel a ukazoval ku kaviarni.

„Môžem ťa aspoň pozvať na kávu?“ spýtal sa Marek a ja som si spomenula na tú, ktorú som pred chvíľou nedopila.

Chcela som odmietnuť, no drobec, ktorého medzitým pustil na zem, sa rozbehol k pultu so zmrzlinou, a keďže mal ešte stále moju náušnicu, nemala som na výber, musela som sa pobrať za ním.

„Túto, túto,“ vyskakoval a ťobal do skla.

Marek ho chytil za ruku a obrátil sa ku mne s otázkou, čo si dám.

■ ■ ■

Sedela som pred vypnutým televízorom a rukami som si obímala skrčené kolená.

Nedokázala som sa ubrániť prívalu spomienok. Prešlo už

desať rokov, ale keď som ho dnes po takom dlhom čase uvidela, mala som pocit, akoby sa to všetko stalo len nedávno.

Nenávidela som ho za to, že jeho prítomnosť vo mne stále vyvoláva takéto pocity. Bože, vidieť ho takto po rokoch... A zistiť, že má syna. Zatiaľ čo ja... Som troska, ktorú nedávno opustil ďalší chlap. Bez práce, bez peňazí. Bola som nahnevaná, cítila som sa podvedená a staré rany sa znovu otvárali. Myslela som, že je to už dávno za mnou, ale stačil jeden pohľad na neho a bolo mi jasné, že ani omylom.

Ten sviniar dokonca vyzerá lepšie ako vtedy. Prečo predčasne nezostarol a nestučnel? Cítila by som sa teraz lepšie? Doprdle, jasné, že áno! Čo lepšie si môže žena želať pre chlapa, ktorý jej ublížil a opustil ju? Len ho stretnúť po rokoch a zistiť, že je z neho troska. Aby som sa mohla tešiť, že som sa ho včas zbavila. A nie uvažovať, že som mohla teraz stať po jeho boku a mať s ním rodinu...

Nie, dopekla s tým! Tvár som si pritlačila ku kolenám. Takto o ňom nemôžem uvažovať. Ešte vždy ho nenávidím za to, čo urobil. Keby som bola vedela, že to dieťa je jeho, tak by som, tak... Dočerta, bola by som mu sľúbila trojitú zmrzlinu. To je predsa postrach pre rodičov, nie? A s čokoládovou polevou a tyčinkami a... Bože, šaliem.

Ale asi nie viac, ako keď som sa po príchode domov postavila pred zrkadlo a skúmala, čo videl on, keď ma po rokoch znovu uvidel. No, rozhodne som nevyrástla. Nie, tých päť kíľ, ktoré som odvtedy nabrala, bolo na úkor šírky a nie výšky. Našťastie som ich nabrala na tých správnych miestach, takže som dnes mohla nenápadne vypnúť hrud' a poukázať, čo mohlo byť jeho, keby... S povzdychom som sa zvalila na bok. Som koza. Aj chladnička zostala prázdna, lebo som v tom šoku zabudla ísť do obchodu.

Výborne, čaká ma deň plný depresie a zemiakov. Ďakujem krásne všetkým, ktorí to presadili vo vláde.

Hrabla som po nedočítanej knihe, aby som ukojila aspoň svoju intelektuálnu stránku.

Pod' na to, milý gróf. Strhni zo mňa, teda z nej, ten živôtik a ukáž jej, kto je chlap.

Bože! Zabite ma niekto.

3. KAPITOLA

Nemala som z toho dobrý pocit. Chlapík v telefóne chcel asi pôsobiť tajuplne, ale vyznelo to skôr, akoby na niečom fičal. No keďže som bola už druhý mesiac bez práce, nemala som na výber.

Hoci som u Maje bývala prakticky zadarmo, nemienila som využívať jej pohostinnosť príliš dlho.

Spolu s tým čurákom sa vyparilo všetko, na čom som celý čas pracovala. Okrem osobných vecí a nejakého zariadenia bytu som nemala nič. Tá tisícka, ktorú mi poslal na účet, bola čistý výsmech.

Keby som našla niekoho, kto mu za tú sumu oddrapí gule, rada by som ju obetovala, aj keby som sa preto mala stravovať v nejakom misijnom dome.

Vraj malá výpomoc na rozbehnutie. Chuj zasratý! Firmu sme vybudovali spolu, dva roky som v nej drela ako kôň a on sa tvári, že mi veľkodušne niečo dáva.

Ale ako povedala Maja... Ako som mohla byť taká blbá?! Nepočúva sa to dobre, ale, dopekla, má pravdu. Keď sa nad tým spätne zamyslím, nemohla som byť kompletná.

Pred hotelom sa už hemžilo pár ľudí, no ja som sa nezastavovala a išla som za šípkami s názvom firmy, ktorá to organizovala.

Pri dverách som podstúpila akúsi prezenčku a našla som si miesto v zadných radoch. Keby som náhodou chcela zdrhnúť. Človek nikdy nevie... Tvárila som sa, že ťukám do mobilu, ale v skutočnosti som si nenápadne obzerala sálu. Bolo tam naozaj zastúpenie všetkého druhu. Vyhovení muži v oblekoch, akčné dôchodkyne, nervózne mamičky, ale aj mladí, ktorí zjavne dostali na výber: úrad práce alebo toto.

Stále sa mi však nepodarilo identifikovať, čo presne to *toto* znamená.

Všimla som si, že je tam ešte pár skeptikov ako ja, s niektorými z nich sa nám skrížili pohľady nasledované úsmevnou grimasou naznačujúcou: *Ani vám sa to nezdá?*

Päť minút po plánovanom začiatku sa na pódium postavil kráľ kravaťákov a už po pár úvodných slovách som nadobudla dojem, že nie som v správnej krajine.

■ ■ ■

Neznášam, keď osoba na druhej strane linky napriek mojim jednoznačným náznakom nevie pochopiť, kedy je načase hovor ukončiť.

„V poriadku. Dajte to dokopy a potom zavolajte mojej sekretárke, aby nám dohodla stretnutie.“

„Mám ďalší hovor, takže ako som povedal, potom sa ozvite,“ zopakoval som dôraznejšie, keď moja predchádzajúca veta zanikla v pokračujúcom monológom.

„Dopočutia,“ zahlásil som a zrušil hovor bez toho, aby som počkal na odpoveď.

Chýbali mi časy, keď boli tarify hovorov ešte astronomicky vysoké. Ľudia vtedy viac vážili slová. Neobmedzené

paušály dali mnohým pocit, že každý telefonát má byť nekonečný.

Pozrel som na hodinky. Do stretnutia zostávalo ešte dva-
dsať minút. Čas na kávu.

„Vrátiť sa tam? Jedine preto, aby som si tie bludy nahrala
na mobil ako dôkazový materiál.“

„Toto nie je holubník, aby ste si behali sem-tam. Tieto
prezentácie sú dôkladne naplánované, rovnako ako počet
účastníkov.“

„Tá sála je poloprázdna, ak ste si to náhodou nevšimli.
Okrem toho, čudujem sa, že tam ostatní ešte zostali sedieť.
Je to čisté oblbovanie ľudí. Mali by vás zavrieť už za to, že
niečo také robíte, nieto vám ešte povoliť takéto...“ zašer-
movala vo vzduchu rukami, naznačujúc úvodzovky, „ško-
lenia.“

„Za takéto urážky vás môžeme zažalovať,“ zvyšoval hlas
chlapík v obleku a jeho tvár začínala naberať purpurový od-
tieň.

Mal som ísť svojou cestou, ale nedokázal som odolať a po-
bavene som zobďaleč pozoroval, ako neúspešne bojuje s tou
drobnou nazúrenou tmavovláskou.

„Vyhrázate sa mi? Ešte slovo a priebeh celého toto kvázi
školenia, ako aj nášho rozhovoru zajtra nájdete na inter-
nete. A nedotýkajte sa ma, lebo k tomu pridám obťažo-
vanie.“

Chlapík nechotne odtiahol ruku z jej ramena, a hoci som
videl, že by to pokojne zvládla aj sama, zakročil som a ostro
som sa spýtal, či majú nejaký problém.

„Ak patríte k nim, ani to neskúšajte, lebo začnem kričať
na celý hotel,“ vyštekla na mňa a zazrela tak hrozivo, že som
musel nevdok obdivovať chlapíka za odvahu stáť s ňou
osamote na jednej strane dverí.

„Neviem, kto sú oni, no ja som len náhodný okoloidúci hosť, ktorému sa nepáči, ako sa ten pán s vami rozpráva.“ Pri posledných slovách som sa obrátil na bordového chlapa.

„Starajte sa o seba. Neviete, o čo tu ide.“

„Myslím, že som začul dosť,“ prerušil som ho rovnako netrpezlivo ako pred chvíľou telefonát. „Netuším, čo ste zač, ale ak mi nechcete ukázať nejakú zmluvu, podľa ktorej tu má táto pani zostať do určitej hodiny, tak vaše správanie hraničí s obmedzovaním slobody a to by mohol byť problém pre vás osobne, ako aj pre vašu spoločnosť.“ Slovo spoločnosť som vyslovil tak, aby bolo jasné, že jej veľkú váhu neprisudzujem.

„Odchádzam,“ prerušila nás tmavovláska, ale kým sa otočila na odchod, namierila na chlapíka prst a varovne vyhlásila: „Vrelo odporúčam, aby ste moje údaje vymazali zo svojho zoznamu. Ak sa mi začnú ozývať nejakí podfukári ako vy, pripravím vám krušné chvíle.“

Nato sa hrdo otočila na nizučkom opätku a odpochodovala smerom k recepcii.

■ ■ ■

Pohľadom som ešte raz zmrazil toho idiota a pobral som sa rovnakým smerom.

Sledoval som tú tigricu, ako rozzúrene švihá ľavou rukou a pravou zvieru v ruke kabelku. Pobavilo ma to a to sa mi nestáva často.

Zamieril som k baru, no na poslednú chvíľu som sa otočil a vykročil za ňou. Dobehol som ju, keď už takmer vychádzala z hotela.

„Počkajte,“ zavolať som na ňu, lebo som nechcel riskovať tým, že ju chytím za rameno. Myslím, že bola v stave, že by mi tú ruku odtrhla.

Obrátila sa a prevrátila ma zúrivým pohľadom.

„Čo je?“ Asi som sa prerátal, ak som si myslel, že bude ku mne za pomoc trochu prívetivejšia. Rýchlo som si položil otázku, či by predsa len nebolo lepšie nechať ju odísť. Páčila sa mi jej energia, no možno jej mala priveľa.

„Prepáčte, nechcem vás zdržiavať.“ Mal som si asi vopred premyslieť, ako jej to navrhnem. Teraz mi nič vhodné nenapadalo. A nestávalo sa mi často, že by mi chýbali slová.

„Keby ste si našli chvíľu, možno by som mal pre vás pracovnú ponuku.“

Podľa mňa to nebolo vôbec zlé, no pri pohľade na jej tvár som sa zháčil.

„Vážne?“ založila si ruky v bok a opovržlivo si ma premerala. „A aká by to mala byť ponuka? Máte hore izbu a potrebujete postlať posteľ?“

Dopekla, otoč sa a kašli na to. Mal som chuť pošúchať si palcom a ukazovákom vrásku medzi obočím, ktorá sa tam vytvárala v dôsledku presne takýchto situácií.

„Ak vás to upokojí, izbu v tomto hoteli nemám a posteľ ma pred nejakými tridsiatimi rokmi naučila postieľať matka. Nie ste mi nesympatická, ale ďakujem, ešte na tom nie som tak zle, aby som za sex musel platiť. Ak teda máte aj iné zručnosti, ako ustielanie postelí, možno by ste si mohli vypočuť moju ponuku, ktorá – možno vás sklamem – nemá intímny charakter.“

Už ma tá hra prestávala baviť a pomaly som si uvedomoval, že som navzdory svojim zvyklostiam konal trochu impulzívne.

„Prečo si myslíte, že hľadám prácu?“ Pozrela na mňa stále namrzene, ale jej hlas už znel miernejšie. Možno mi nakoniec predsa len neodtrhne hlavu. Ten chlap pri dverách by mi mal byť vďačný, že som zasiahol.